

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ในสังคม นอกเหนือไปจากอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ประเทศไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญ และได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญว่า การให้การศึกษแก่ประชาชนเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบอันต้นแรกที่สำคัญของรัฐ ทั้งนี้เนื่องจากความเชื่อที่ว่าการศึกษาเป็นปัจจัยหลักในการสร้าง-สรรค์สังคมให้ก้าวหน้าไปสู่ความดีงาม การศึกษาจัดเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องใช้ต้นทุนสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นระบบการผลิตกำลังคนระดับสูงที่รัฐต้องลงทุนในการศึกษาระดับนี้เป็นจำนวนมาก มาร์ค บลาว (Mark Blaug) ได้ทำการศึกษาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2505 - 2510 พบว่า ค่าใช้จ่ายต่อคนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ฝึกหัดครู และอุดมศึกษา จนสำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับประมาณ 288, 818, 3,253, 3,573 และ 9,233 บาท ตามลำดับ และจากเอกสารงบประมาณรายจ่ายของสำนักงบประมาณ ปรากฏว่างบประมาณรายจ่ายที่รัฐจัดสรรให้สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งระหว่างปีการศึกษา 2520 - 2524 เป็นจำนวนเงินถึง 1,899.8, 2,098.8, 2,426.3, 3,104.0 และ 3,771.6 ล้านบาท ตามลำดับ ดังนั้นหากมีนิสิตที่เรียนช้ากว่าเวลาที่กำหนด หรือนิสิตที่ต้องการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันเป็นจำนวนมากก็จะทำให้รัฐต้องสูญเสียงบประมาณไปโดยเปล่าประโยชน์เป็นจำนวนมากเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2513 - 2517 โดยลักขณา วิสิษฐศรีศักดิ์ (2525 : 86) พบว่ารัฐต้องสูญเสียงบประมาณทั้งจากนิสิตที่เรียนช้ากว่าเวลาที่กำหนดและจากการที่นิสิตออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 38,139,324 บาท นอกจากนี้ในการผลิตบัณฑิตที่สูงกว่าระดับปริญญาตรีนั้น รัฐบาลต้องลงทุนในเรื่องค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก แม้แต่ในสาขาสังคมศาสตร์ ค่าใช้จ่ายรายหัวต่อคนต่อปียังเท่ากับ 8,381 บาท ยิ่งในสาขาวิทยาศาสตร์ด้วยแล้ว ค่าใช้จ่ายรายหัวย่อมสูงกว่านี้อย่างแน่นอน (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2525 : 1)

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าในการลงทุนเพื่อการศึกษาของแต่ละคนนั้น จะต้องสิ้นค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมากจึงจะสามารถออกไปประกอบอาชีพได้ ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาวิจัย หาวิธีการป้องกันการออกกลางคันเพื่อทำให้นิสิตที่ออกกลางคันมีจำนวนลดลงอันจะเป็นการช่วยประหยัดงบประมาณของรัฐด้วย

การศึกษาชั้นบัณฑิตศึกษาเป็นการศึกษาที่มีโปรแกรมต่อเนื่องจากการศึกษาชั้นปริญญาตรี เพื่อแสวงหาความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาใดสาขาหนึ่งที่ระดับสูงกว่าปริญญาตรี จึงนับได้ว่าเป็นการผลิตรายได้ระดับสูงให้แก่ประเทศ ซึ่งรัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาระดับนี้ ดังจะเห็นได้จากนโยบายของรัฐในความพยายามที่จะยก ระดับมหาวิทยาลัยของประเทศให้เท่าเทียมกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ โดยรัฐได้เสนอให้มีการเปิดบัณฑิตวิทยาลัยในมหาวิทยาลัยที่มีอยู่เดิมทั้ง 5 แห่งขึ้นในปีการศึกษา 2499 และจากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 5 (2525 - 2529) ก็ได้ให้ความสำคัญแก่การผลิตบัณฑิตชั้นบัณฑิตศึกษา โดยได้ตั้งเป้าหมายเชิงปริมาณในการผลิตบัณฑิตระดับนี้ถึง 31,000 คนและอัตราการรับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปีตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตามจากการประเมินแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 4 พบว่าการศึกษาชั้นบัณฑิตศึกษานั้นมีจำนวนต่ำกว่าเป้าหมายอยู่มาก ทั้งนี้เพราะการขยายการรับนักศึกษาตามโครงการแผนงานที่กำหนดไว้ยังไม่บรรลุผลทั้งในด้านการเตรียมบุคลากร หลักสูตร ประสิทธิภาพของผู้เรียนและองค์ประกอบอื่น ๆ สำหรับองค์ประกอบอื่น ๆ ในที่นี้นั้นอาจจะรวมถึงปัญหาส่วนตัว งบประมาณ และกำลังความสามารถของผู้เรียน ตลอดจนการใช้เวลาในการศึกษาเกินกำหนดเวลาของหลักสูตร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้สถาปนาบัณฑิตวิทยาลัยและเปิดรับสมัครนิสิตเข้าเรียนในหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวขึ้นเป็นครั้งแรกในปีการศึกษา 2504 ในขณะนั้นมีปริมาณมหาบัณฑิต 15 สาขาวิชา และมีมหาบัณฑิตที่จบรุ่นแรกในปี พ.ศ. 2506 เพียง 31 คน จาก 12 สาขาวิชา แต่ในปัจจุบันได้ขยายสาขาวิชาเพิ่มมากขึ้นเป็น 80 สาขาวิชา และในการคัดเลือกนิสิตเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนี้นั้นในบางภาควิชาจะพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอันดับแรก เช่น จะมีการกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำของเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีแต่วิธีการที่ภาควิชาส่วนใหญ่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาที่เหมือนกันก็คือ กะแนนจากแบบสอบคัดเลือก กะแนนจากแบบสอบวัดความถนัด ตลอดจนการสัมภาษณ์เพื่อให้มั่นใจได้ว่าผู้ที่สอบคัดเลือกผ่านเข้ามาได้นั้นน่าจะเป็นผู้ที่มีความรู้

ความสามารถสูงและจะประสบผลสำเร็จในการศึกษา ดังที่บลูมและปีเตอร์ (Bloom and Peter 1961 : 32) ได้ให้เหตุผลว่า "ในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาจะต้องใช้วิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้ได้บุคคลที่มีคุณภาพ ซึ่งวิธีการที่นิยมใช้ในการพัฒนาคัดเลือกบุคคลคือ การใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น เกรดเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตร หรือคะแนนจากแบบสอบผลสัมฤทธิ์หรือคะแนนความถนัด" เมื่อบุคคลเหล่านี้ผ่านการคัดเลือกมาเป็นอย่างดีแล้ว ดังนั้นมีตัวประกอบอะไรบางอย่างที่ทำให้เขาต้องตกออกกลางคัน และสาเหตุเหล่านั้นมีสิ่งที่จะป้องกันหรือแก้ไขได้หรือไม่ สำหรับระดับปริญญาตรี อรุช พุณยณน ได้ทำการศึกษาถึงตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้นิสิตชั้นปีที่ 1 ระหว่าง พ.ศ. 2521 - 2524 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่าตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมี 8 ตัวประกอบ คือ ความสัมพันธ์กับอาจารย์ ทักษะที่มีต่อวิชาชีพที่ศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจและการเงิน ความสามารถของนิสิตและเนื้อหาของหลักสูตร ความต้องการของผู้ปกครอง ลักษณะครอบครัว ทักษะที่มีต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัยและปัญหาที่อยู่อาศัย ในระดับปริญญาโท สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ได้วิจัยเพื่อที่จะศึกษาประสิทธิภาพในการผลิตมหบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในสาขาวิชาต่าง ๆ จำนวน 63 สาขาวิชา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ นิสิตปริญญาโทมหบัณฑิตที่เข้าศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2510 - 2518 จำนวน 4,962 คน พบว่า มีความสูญเปล่าทางการศึกษาเกิดขึ้นเนื่องจากนิสิตต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันถึงร้อยละ 81 ของสาขาวิชา นั่นคือใน 100 สาขาวิชาจะต้องมีนิสิตออกกลางคันเป็นจำนวนมากถึง 81 สาขาวิชา โดยเฉพาะคณะนิติศาสตร์มีความสูญเปล่าอันเนื่องมาจากนิสิตออกกลางคันสูงสุดถึงร้อยละ 87 ในขณะที่คณะเศรษฐศาสตร์มีความสูญเปล่าต่ำสุดถึงร้อยละ 20 จะเห็นว่าความสูญเปล่าทางการศึกษาเนื่องจากนิสิตต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้นสูงมาก และจากการคิดคอสอบถามไปยังทางบัณฑิตวิทยาลัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำให้ผู้วิจัยได้ทราบว่า จำนวนนิสิตที่ออกกลางคันในปีหนึ่ง ๆ นั้น มีเป็นจำนวนมาก คือตั้งแต่ พ.ศ. 2519 - 2526 จำนวนนิสิตที่ออกกลางคันในแต่ละปีนั้นมีดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนนิสิตบัณฑิตที่ออกกลางคันของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา
2519 - 2526

ปีการศึกษา	จำนวนนิสิตที่ออกกลางคัน (คน)
2519	362
2520	349
2521	285
2522	351
2523	335
2524	306
2525	584
2526	326
รวม	2,898

จากทะเบียนประวัติของนิสิตบัณฑิต ฝ่ายทะเบียนประวัติบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดแบ่งประเภทของนิสิตบัณฑิตที่ออกกลางคันไว้เป็น 4 ประเภท คือ

1. ให้ออกเพราะศึกษาไม่สำเร็จ เมื่อครบกำหนด 5 ปี (Disciplinary dismissal)
2. ให้ออกเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ (Academic Dismissal)
3. ลาออก (Resigned)
4. จำหน่ายชื่อออกเพราะไม่มาลงทะเบียน (Required to withdraw)

เมื่อนำข้อมูลจำนวนนิสิตบัณฑิตที่ออกกลางคันจากตารางที่ 1 มาจัดแบ่งประเภทแล้ว จะจัดแบ่งได้ ดังนี้

ตารางที่ 2 ประเภทและจำนวนของนิสิตบัณฑิตที่ออกกลางคันของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่
ปีการศึกษา 2519 - 2526

ปีการศึกษา	ให้ออกเพราะ ศึกษาไม่สำเร็จ เมื่อครบกำหนด 5 ปี (คน)	ให้ออกเพราะเกรด เฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่ มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ (คน)	ลาออก (คน)	จำหน่ายชื่อออก เพราะไม่มา ลงทะเบียน (คน)	รวม
2519	80	134	97	51	362
2520	61	140	125	23	349
2521	55	113	95	22	285
2522	109	135	77	30	351
2523	69	136	100	30	335
2524	66	110	96	34	306
2525	138	192	142	112	584
2526	26	115	92	93	326
รวม	604	1,075	824	395	2,898

จากข้อมูลที่รวบรวมได้ในตารางที่ 2 ถ้านำมาคิดเป็นรายจ่ายซึ่งรัฐบาลต้องจ่ายต่อกันในการผลิตมหาบัณฑิตแล้ว จะเห็นว่ารัฐต้องสูญเสียรายจ่ายโดยสูญเปล่าเป็นจำนวนมาก ประกอบกับผู้วิจัยเห็นว่า ถ้าได้มีการศึกษาติดตามผลอันเป็นวิธีการสำคัญที่จะทำให้ได้ข้อเท็จจริงและข้อบกพร่องของผู้ที่ออกกลางคันแต่ละคนแล้ว ผลที่ได้รับจากการศึกษาติดตามจะเป็นข้อมูลและแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร และผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ด้วย นอกจากนั้นในปัจจุบันงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเป็นจำนวนน้อย ผู้วิจัยจึงมีความคิดว่าน่าที่จะศึกษาค้นหาสาเหตุตัวแปร และตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตว่ามีอะไรบ้าง เพื่อที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารในอันที่จะปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางให้นิสิตรุ่นหลังได้ศึกษาปัญหาต่าง ๆ ที่ได้ค้นพบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพ

ทางการเรียนของตนเอง อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการลดจำนวนนิสิตที่ต้องออกกลางคัน ให้น้อยลงไปอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคัน ของนิสิตบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. ด้านส่วนตัว
2. ด้านครอบครัว
3. ด้านเกี่ยวกับสาขาวิชา ภาควิชา คณะ หรือมหาวิทยาลัย
4. ด้านการปรับตัวด้านการเรียน
5. ด้านการเงินและเศรษฐกิจ
6. ด้านค่านิยมของสังคม
7. ด้านการทำวิทยานิพนธ์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มนิสิตบัณฑิตที่ออกกลางคันในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทบัณฑิต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 จำนวน 1,902 คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยครั้งนี้ถือว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ตอบแบบสอบถาม ตอบคำถามอย่างจริงจังและถูกต้องตามความเป็นจริง
2. เอกสารต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการศึกษา เช่น แฟ้มประวัติบัณฑิตวิทยาลัย ใบบรรณานผลการศึกษานิสิตบัณฑิต และบันทึกต่าง ๆ ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจคลาดเคลื่อนได้ แม้ว่าจะเก็บข้อมูลจากนิสิตบัณฑิตที่ออกกลางคัน

โดยตรง เนื่องจากมีข้อมูลจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถรวบรวมได้ เพราะนิสิตบัณฑิตยัยที่อยู่หรือเสียชีวิต และข้อมูลที่ได้รับกลับคืนมานั้นอาจคลาดเคลื่อนได้ ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตบัณฑิตยัยนั้นออกไปเป็นระยะเวลาาน ซึ่งอาจจะทำให้จำข้อมูลได้ผิดพลาด

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. บัณฑิตวิทยาลัย หมายถึง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. นิสิต หมายถึง นิสิตบัณฑิตระดับปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งออกกลางคัน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 ยกเว้นนิสิตที่เต็มใจขอลาออกด้วยสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้
 - 2.1 ได้รับทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศ
 - 2.2 สอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทบัณฑิตได้ 2 สถาบัน และขอลาออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อไปศึกษาต่ออีกสถาบันหนึ่ง
3. ตกออกกลางคัน หมายถึง การที่นิสิตเข้ามาศึกษาแล้วต้องออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษา ด้วยสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้
 - 3.1 ให้ออกเพราะศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี (Disciplinary dismissal)
 - 3.2 ให้ออกเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ (Academic dismissal)
 - 3.3 ลาออก (Resigned)
 - 3.4 จำหน่ายชื่อออกเพราะไม่มาลงทะเบียน (Requires to withdraw)
4. สัมฤทธิผลทางการศึกษา หมายถึง คะแนนหรือเกรดเฉลี่ยสะสมเมื่อเรียนครบทุกรายวิชาตามหลักสูตร ซึ่งไม่รวมวิทยานิพนธ์ของนิสิต
5. ตัวแปร (Variable) หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อความที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
6. ตัวประกอบ (Factor) หมายถึง สภาพโครงสร้างที่ได้รับการบรรยายโดยอาศัยตัวแปรหลายตัวที่มีก้านำหนักสูงบนตัวประกอบนั้น ๆ
7. ความสูญเสียเปล่าในการผลิตบัณฑิต หมายถึง ความสูญเสียเปล่าที่เกิดขึ้นเนื่องจากนิสิตบัณฑิตออกกลางคัน

8. คู่มือหลังของนิสิต หมายถึง สภาพหรือลักษณะทั่วไปของนิสิตระดับปริญญามหา-
บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่

8.1 เพศ

8.2 อายุ หมายถึง อายุในขณะเริ่ม เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญามหาบัณฑิต

8.3 สถานภาพสมรส

8.4 อาชีพ

8.5 เกรดเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี

8.6 ระยะเวลาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จนเข้าศึกษาต่อระดับปริญญา
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8.7 จำนวนครั้งที่สมัครสอบเข้าศึกษาต่อ

9. เศรษฐกิจการเงิน หมายถึง สภาพทั่วไปทางด้านเศรษฐกิจและการเงินของ
นิสิตบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่

9.1 รายได้ หมายถึง รายได้ของนิสิตบัณฑิตขณะที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญามหา-
บัณฑิต

9.2 รายจ่าย หมายถึง ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อปีของนิสิตบัณฑิตขณะที่ศึกษาอยู่ใน
ระดับปริญญามหาบัณฑิต

9.3 จำนวนผู้ที่ต้องรับผิดชอบในครอบครัว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบว่ามีตัวประกอบอะไรบ้างที่สัมพันธ์กับการตกออกกลางคันของนิสิต
บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นพื้นฐานสำหรับถกกันข้อเสนอแนะในการขจัดปัญหาการ
ตกออกกลางคันของนิสิตบัณฑิต เพื่อช่วยลดความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา

3. เพื่อเป็นแนวทางให้หน่วยบริการให้คำปรึกษาแนะแนวของมหาวิทยาลัยได้ทราบ
ว่านิสิตบัณฑิตที่ตกออกกลางคันทันนั้นมีปัญหาด้านใดบ้าง จะได้วางแผนจัดโปรแกรมเข้าช่วยได้ตรง
ประเด็นของปัญหาเพื่อช่วยเหลือให้นิสิตบัณฑิตที่เข้ามาศึกษาในรุ่นหลัง ๆ มีโอกาสสำเร็จการ
ศึกษาได้มากยิ่งขึ้น

4. เพื่อเป็นแนวทางให้นักศึกษานิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีหน้าที่ในการ

ประสานงานจัดการสอบคัดเลือกระดับปริญญาโทและปริญญาตรีได้วางแผนปรับปรุงแก้ไขวิธีการ และกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครสอบให้มีความรัดกุมยิ่งขึ้นในปีต่อ ๆ ไป ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการตกออกกลางคันเป็นจำนวนมาก

5. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร ตลอดจนการเรียนการสอนในระดับปริญญาโทและปริญญาตรีให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย